

KOMUNIKAT PRASOWY nr 118/25

Luksemburg, 11 września 2025 r.

Wyrok Trybunału w sprawie C-802/23 | MSIG

Zasada ne bis in idem: nie można ścigać danej osoby w jednym państwie członkowskim za akt terrorystyczny, za który została już skazana w innym państwie członkowskim, mimo że kwalifikacja przestępstwa jest tam odmienna

4 września 2019 r. przywódczyni organizacji terrorystycznej Euskadi Ta Askatasuna (ETA) została przekazana organom hiszpańskim na podstawie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez hiszpański sąd centralny w związku z postępowaniem karnym dotyczącym zamachu terrorystycznego na komisariat policji w Oviedo (Hiszpania) w dniu 21 lipca 1997 r. Jest ona oskarżona o popełnienie z terytorium Francji przestępstw zniszczenia mienia o charakterze terrorystycznym, usiłowania zabójstwa o charakterze terrorystycznym oraz uszkodzenia ciała. Grozi jej kara 30 lat pozbawienia wolności.

Tymczasem odbyła ona już we Francji karę 20 lat pozbawienia wolności. Zgodnie z prawem hiszpańskim kary wynikające z wyroków skazujących wydanych przez sądy francuskie i hiszpańskie nie mogą być łączone: oskarżona musiałaby więc odbyć karę łączną co najmniej 50 lat pozbawienia wolności, przy czym nie jest możliwe ustalenie górnej granicy kary.

Hiszpański sąd centralny zauważył, że postępowanie wszczęte w Hiszpanii dotyczyło tych samych czynów, o których mowa w wyrokach francuskich. W wyroku z 2021 r. uznał zatem, iż ma do czynienia z „przypadkiem bis in idem”¹. Wyrok ten został jednak uchylony 21 marca 2023 r. przez hiszpański sąd najwyższy, który przekazał sprawę do ponownego rozpoznania sądowi centralnemu. W obliczu tej rozbieżnej interpretacji sąd centralny postanowił zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości.

Trybunał przypomniał, że pojęcie „tego samego czynu” odnosi się wyłącznie do czynów rozumianych jako zdarzenia, w związku z czym rozbieżna kwalifikacja prawna tego samego czynu w dwóch różnych państwach członkowskich lub realizacja różnych interesów prawnych w tych państwach nie może wykluczać zastosowania zasady ne bis in idem.

To hiszpański sąd centralny musi ustalić, czy czyny będące przedmiotem postępowania karnego w postępowaniu głównym to te same czyny, które zostały prawomocnie osądzone przez sądy francuskie. Trybunał uściślił jednak, że pojęcie „tego samego czynu” obejmuje czyny zarzucane danej osobie w ramach postępowania karnego wszczętego w jednym z państw członkowskich z powodu aktów terrorystycznych, jeżeli osoba ta została już skazana w innym państwie członkowskim ze względu na te same akty, z powodu uczestnictwa w związku terrorystycznym w celu przygotowania zamachu.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie](#) wyroku są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!

¹ W rozumieniu art. 54 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w Schengen w dniu 19 czerwca 1990 r., która weszła w życie w dniu 26 marca 1995 r. Zgodnie z tym artykułem osoba, której proces zakończył się wydaniem prawomocnego wyroku na obszarze jednego państwa członkowskiego, nie może być ścigana w innym państwie członkowskim za ten sam czyn, pod warunkiem że, w przypadku skazania, kara została wykonana lub jest ona w trakcie wykonywania, lub nie może być już wykonana na mocy przepisów prawnych tego ostatniego państwa. Artykuł ten zapewnia poszanowanie istoty art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w którym zapisany jest zakaz ponownego sądzenia lub karania w postępowaniu karnym za ten sam czyn zabroniony pod groźbą kary, i powinien by interpretowany w świetle tego art. 50.